

af lidet opvakt Udseende. Især var Sværdsiden meget tyndt besat. Heller ikke Salmesangen skulde let opvække Andagt. Foruden Degnens Røst hørtes kun et Par klynkende Gammelkonestemmer. Selve Kirkens Indre var et lavt, kælderagtigt Rum med store Fugtskjolder og Grønskimmel paa Væggene, der lugtede surt af Hvidtning. Paa Pulten foran ham laa et tæt Lag Kalkstøv.

Men nu kom Præsten paa Prækestolen, og først i dette Øjeblik gik det op for Per, at det jo var den berygtede Pastor Fjaltring, han her vilde faa at høre. Han stod deroppe under den blaamalede Lydhimmel, — en smuk, bleg Mand med regelmæssige Træk og et sølvgraat, vandkæmmet Haar tilbagestrøget fra Panden. Der var ikke det mindste af det diabolske, Per havde troet at skulle finde hos ham. Hans Ansigt var glatraget, Munden bred men fint formet, Øjnene store og mørke. Hans Bevægelser var rolige, Holdningen fornem; kun gik der nu og da uvilkaarlige og — som det syntes — smertefulde Rykninger gennem Skuldrene op over Ansigtet.

Efter en kort Indledningsbøn tog han Alterbogen for at oplæse Dagens Tekst. Da han i det samme fik Øje paa Per, standsede han og betragtede ham en Tid med tydelig Forundring, . . . indtil han greb sig i sin Aandsfraværelse og begyndte Oplæsningen.

Saa fulgte Talen, der varede det meste af en Time. Den blev holdt i den sædvanemæssige Præketone og indeholdt intet udover de forskriftsmæssige Talemaader om Synd og Naade og Forløsning og atter om Synd og Helvedes evige Pine. Per blev mere og mere utaalmodig. Hans Stemning var uoprettelig ødelagt. Han indsaae nu, at